

Така, следвайки своето естествено влечение, Васил неусетно се явил главатар на дружинка, готова да мжсти на бееве и читаци за техните грабежи и потисничества над раята. Нещо повече, дружинката се заканвала да подигне народа за освобождение. При едни случаи неговата дружина показала майсторството и духа си. Между Войнягово и Джбени имало спор за мера. Един ден препирнята се развила в общо сблъскване. Васил Иванов не се удържал. Той се явил на спорното място, а по него и дружината му. Станали сбивания и джбенчани се завърнали с лукнати глави. Властите отишли да потушават свадата, и там се научили, че даскал Васил се меси и помага на войняговчени, че той учил другарите си на някаква военна гимнастика, че бившия дякон бунтова младежите и употребява оръжие. Турците го арестували и го откарали в Пловдивския затвор, дето лежал няколко време, докато свидетели освободили учителя като наклеветен.

1865 г. — Добруджа (Еникйой). Васил Иванов бил освободен от затвора, ала той не намирал мира и в цялата Карловска околия, та бил принуден да иде в Добруджа при Стефана Караджа, който бил родом от с. Бей-Даут (Тулченско). След дълги патила, под разни форми и с разни способности Войняговския бунтовник достигнал до Тулча, но не намерил когото търсел. Тогава, за прехрана бил принуден да се глави за учител в село Еникйой на пътя между Тулча и Баба-Даг. Щом стигнал, той за-